

Εργασία στη Βιολογία

ΕΞΑΡΤΗΣΙΟΓΟΝΕΣ ΟΥΣΙΕΣ ΤΡΟΠΟΣ ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

- ΚΑΠΝΙΣΜΑ
- ΑΛΚΟΟΛ
- ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Η χρήση ψυχοδραστικών ουσιών εμφανίζεται πρώιμα στην ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών. Ωστόσο, η παρουσία και η λειτουργία τους διαφοροποιούνται μεταξύ των κοινωνιών και των ιστορικών περιόδων και καλύπτουν διαφορετικές σε κάθε περίπτωση κοινωνικές και πολιτιστικές συνθήκες και κατ' επέκταση διαφορετικές ατομικές ανάγκες.

Σήμερα, η χρήση, η κατάχρηση ουσιών και η εξάρτηση από αυτές (σε διαφορετικό βαθμό και έκταση μεταξύ των κοινωνιών) έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις και αποτελεί **φαινόμενο επιβαρυντικό** και καταστροφικό, τόσο για τις κοινωνίες, όσο και για τα μέλη τους.

Ως **εξάρτηση** ορίζεται η συνεχής ανάγκη για χρήση ψυχοδραστικών ουσιών, που γίνεται με στόχο την αλλαγή της διάθεσης, παρά την ύπαρξη σημαντικών προβλημάτων που σχετίζονται με τη λήψη τους. Η εξάρτηση από ουσίες συνοδεύεται από ένα σύνολο συμπτωμάτων (διάθεσης, συμπεριφοράς, κ.λπ.) που οδηγούν σε δυσπροσαρμοστική συμπεριφορά.

Η εξάρτηση μπορεί να είναι:

Σωματική: όταν ο οργανισμός του χρήστη δεν μπορεί να λειτουργήσει φυσιολογικά χωρίς τη χρήση.

Ψυχολογική: όταν ο χρήστης έχει την ανάγκη της ουσίας για να διατηρήσει την ψυχική του συνοχή.

Εξαρτησιογόνος ή ψυχοδραστική είναι κάθε φυσική ή χημική ουσία, η οποία μεταβάλλει τον τρόπο λειτουργίας του ανθρώπινου σώματος, επιδρά στο Κεντρικό Νευρικό Σύστημα και χρησιμοποιείται για να αλλάξει τη διάθεση. Η επίδραση στο Κεντρικό Νευρικό Σύστημα φέρνει αλλαγές στη συμπεριφορά, στη συναισθηματική του κατάσταση, στην αντίληψη και τη σκέψη του.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Περισσότερες από 4.000 χημικές ουσίες υπάρχουν, στον καπνό των τσιγάρων, είτε ως αέρια, είτε ως μικροσκοπικά σωματίδια. Ανάμεσα στις χημικές ουσίες, που υπάρχουν, σε μορφή σωματιδίων, ξεχωρίζουν η νικοτίνη, νορνικοτίνη και αναβασίνη (τα λεγόμενα καρκινοειδή), τα οποία είναι τα εθιστικά συστατικά. Διεγείρουν το κεντρικό νευρικό σύστημα, αυξάνοντας τους παλμούς της καρδιάς και την αρτηριακή πίεση. Σε μεγάλες ποσότητες, είναι εξαιρετικά τοξικά. Παγκοσμίως 100.000.000 ενήλικοι καπνίζουν.

ΤΡΟΠΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

Η δράση της νικοτίνης στον εγκέφαλο:

Κατά την εισπνοή του καπνού ενός τσιγάρου, ένα κύμα καρκινοειδών ουσιών πηγαίνει, κατευθείαν, στους πνεύμονες, όπου απορροφάται, από το οξυγονωμένο αίμα, στέλνεται, στην καρδιά και παροχετεύεται, στις αρτηρίες, φτάνοντας, τελικά, στον εγκέφαλο. Εντός 10 δευτερολέπτων, μετά την εισπνοή του καπνού ενός τσιγάρου, μια συγκεντρωμένη δόση των καρκινοειδών ελευθερώνεται, στις εγκεφαλικές αρτηρίες του καπνιστή, παράγοντας μια νικοτινική δράση. Επηρεάζει τους ίδιους νευρικούς υποδοχείς του εγκεφάλου, που επηρεάζει και η κοκαΐνη. Για το λόγο αυτό, το τσιγάρο θεωρείται "νόμιμο" ναρκωτικό.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Ο εθισμένος, στη νικοτίνη, εγκέφαλος είναι διαφορετικός, από νευροβιολογικής απόψεως, από έναν μη εθισμένο. Στην περίπτωση του εθισμού, στη νικοτίνη, επέρχονται θεμελιώδεις και μακροχρόνιες αλλαγές, στον εγκέφαλο. Οι επιδράσεις, που επιφέρει ο εθισμός, στη νικοτίνη, στους νευρώνες και στο σώμα, εκδηλώνονται, με τον ακόλουθο τρόπο:

- Τα εγκεφαλικά κύτταρα ενός καπνιστή προσαρμόζονται, για να χειρίζονται τη χημική διαταραχή, αυξάνοντας τον αριθμό νευρικών υποδοχέων, με αποτέλεσμα τη μείωση της οξύνοιας.
- Το σώμα προσαρμόζεται, στο να λαμβάνει δόσεις νικοτίνης και εξαρτάται από αυτήν.
- Καταστρέφονται τα πολύ λεπτά αιμοφόρα αγγεία.

Το στόμα του καπνιστή μυρίζει άσχημα, τα δόντια αποχρωματίζονται και καταστρέφονται γρήγορα. Εξασθενεί η όσφρηση και η γεύση. Επηρεάζονται οι φωνητικές χορδές και εμφανίζονται συχνά λαρυγγίτιδες και φαρυγγίτιδες. Ο πονόλαιμος είναι κάτι σχεδόν καθημερινό στον καπνιστή.

Το κάπνισμα έχει συσχετισθεί κυρίως με τρεις κατηγορίες νοσημάτων: **τα καρδιαγγειακά νοσήματα, τον καρκίνο** (πνεύμονα, λάρυγγα, ουροδόχου κύστης) και τις **χρόνιες αποφρακτικές πνευμονοπάθειες** (χρόνια βρογχίτιδα και πνευμονικό εμφύσημα). Συγκεκριμένα, στις **παθήσεις των πνευμόνων**, αναφέρω απλά ασθένειες που σχετίζονται με το τσιγάρο όπως τον καρκίνο, τη χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια, το πνευμονικό εμφύσημα, την καταστροφή των κυψελίδων, την ελάττωση της πνευμονικής χωρητικότητας. Στις **παθήσεις της καρδιάς** και του κυκλοφοριακού συστήματος αναφέρεται η στεφανιαία νόσος (στηθάγχη), η ισχαιμική καρδιοπάθεια, το έμφραγμα του μυοκαρδίου, η υπέρταση, οι διαταραχές αιματώσεως των κάτω άκρων, (ιδίως η ευθραυστότητα των τριχοειδών), η ελάττωση της οξυγόνωσης των κυττάρων, η βαλβιδοπάθεια και η αρτηριοσκλήρυνση.

Στις παθήσεις του στομάχου και του δωδεκαδάκτυλου, η γαστρίτιδα και το έλκος. Οι ξινίλες και οι καούρες είναι συχνές ενώ το έντερο προσαρμόζεται ώστε να λειτουργεί μόνο με καφέ και τσιγάρο. Το κάπνισμα συμβάλλει στις διαταραχές εμμήνου ρύσεως, την ψυχρότητα και τη μείωση της σεξουαλικής δραστηριότητας, αυξάνει την ανδρική ανικανότητα, συμβάλλει στη μείωση της παραγωγής ορμονών - οιστρογόνων, αυξάνει τις πιθανότητες οστεοπόρωσης κατά την εμμηνόπαυση, αυξάνει τις πιθανότητες αποβολής κατά την εγκυμοσύνη.

Περιγράφονται επίσης σοβαρές επιπτώσεις στο Ανοσολογικό (αμυντικό) σύστημα, με άμεση συνέπεια μεγαλύτερες πιθανότητες ασθένειας από οποιοδήποτε λοιμώδες νόσημα, αλλεργικό νόσημα ή δερματική πάθηση (ελαττώνεται η χημειοταξία των ουδετερόφιλων κυττάρων του αίματος με ταυτόχρονη ελάττωση της αμυντικής ικανότητας του οργανισμού).

Σήμερα θεωρείται βέβαιο ότι **το κάπνισμα επιδεινώνει τα συμπτώματα μιας υπάρχουσας ασθένειας** μειώνοντας την δραστηριότητα της φαρμακευτικής αγωγής και τελικά την ποιότητα ζωής και το προσδόκιμο επιβίωσης των ασθενών.

ΤΟ ΑΛΚΟΟΛ

Ο όρος αλκοόλ προέρχεται από την αραβική λέξη "al kohl". Το αλκοόλ που βρίσκεται στα αλκοολούχα ποτά ονομάζεται αιθυλική αλκοόλη ή αιθανόλη και έχει το χημικό τύπο C₂H₅OH. Ο άνθρακας, το υδρογόνο και το οξυγόνο αποτελούν τα μόνα στοιχεία της αιθυλικής αλκοόλης.

ΤΡΟΠΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

Το αλκοόλ που καταναλώνεται εισέρχεται μέσω του στόματος και του οισοφάγου στο στομάχι. Μια μικρή ποσότητα αφομοιώνεται εκεί. Το υπόλοιπο έρχεται καθαρό, και χωρίς να αφομοιωθεί, στο αίμα και εξαπλώνεται σε όλο το σώμα. Η παρουσία του φαγητού στο στομάχι τη στιγμή που κάποιος πίνει καθυστερεί την απορρόφηση του αλκοόλ από το αίμα. Γι' αυτό ένα αλκοολούχο ποτό έχει πιο γρήγορες επιπτώσεις όταν το στομάχι είναι άδειο από όταν κάποιος πίνει κατά τη διάρκεια ενός γεύματος ή μετά απ' αυτό. Ποτά με επίπεδο αλκοόλ πάνω από 20% παραμένουν για μεγαλύτερο διάστημα στο στομάχι από ποτά με χαμηλότερο επίπεδο αλκοόλ. Κάποιος που έχει μεγάλο βάρος έχει περισσότερο σωματικά υγρά απ' ό,τι κάποιος που έχει μικρότερο βάρος. Έτσι ένα πιο ελαφρύ άτομο επηρεάζεται περισσότερο απ' ό,τι ένα βαρύ άτομο που έχει πει τον ίδιο αριθμό αλκοολούχων ποτών. Υπάρχει επίσης διαφορά και ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες. Το γυναικείο σώμα περιλαμβάνει κατά μέσο όρο λιγότερα υγρά ανά κιλό απ' ό,τι ένα αντρικό. Επίσης οι γυναίκες αφομοιώνουν μικρότερη ποσότητα αλκοόλ στο σώμα. Το ήπαρ τελικά διαλύει το αλκοόλ το οποίο μετά αποβάλλεται από τα ούρα.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Επίδραση στο κεντρικό νευρικό σύστημα

Η κύρια δράση του αλκοόλ αφορά στο κεντρικό νευρικό σύστημα (Κ.Ν.Σ.). Η φαρμακολογική δράση του αλκοόλ στο Κ.Ν.Σ. είναι κατασταλτική και όχι διεγερτική. Σε μεγάλες μάλιστα συγκεντρώσεις, το κατασταλτικό αποτέλεσμα της δράσης του αλκοόλ είναι ιδιαίτερα εμφανές και μοιάζει με εκείνο των αναισθητικών φαρμάκων. Τα πρώτα συμπτώματα από το Κ.Ν.Σ. εκδηλώνονται μόλις η συγκέντρωση του αλκοόλ στο αίμα ξεπεράσει τα 40mg % και περιλαμβάνουν εξασθένηση της μνήμης και της προσοχής, ήπιες διαταραχές του λόγου, διαταραχές στην εκτέλεση λεπτών χειρισμών και ελάττωση της αντίδρασης σε αισθητηριακά ερεθίσματα. Στις συγκεντρώσεις αυτές, διατηρείται η πνευματική διαύγεια και το άτομο δεν έχει την αίσθηση της επίδρασης που ασκεί το αλκοόλ στον οργανισμό του.

Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό κατά την οδήγηση, καθώς, ενώ ο οδηγός δεν έχει αίσθηση της επίδρασης της αλκοόλης, ώστε να ακολουθήσει περισσότερο συντηρητική οδήγηση, έχει εντούτοις βραδύτερη αντίδραση στα διάφορα ερεθίσματα, γεγονός που μπορεί να αποβεί μοιραίο. Η πυκνότητα των 40mg % μπορεί να επιτευχθεί πολύ εύκολα στον οργανισμό, π.χ. με την κατανάλωση 60 γραμμαρίων ούισκι ή 200 γραμμαρίων κρασιού. Σε μεγαλύτερες συγκεντρώσεις, παρατηρείται σταδιακή θόλωση της διάνοιας (μέθη), κεφαλαλγίες κ.λπ., συμπτώματα που εμφανίζονται όταν η συγκέντρωση στο αίμα φτάσει τα

150 - 200mg %. Σε υψηλότερες συγκεντρώσεις εμφανίζεται η εικόνα της βαριάς μέθης και της δηλητηρίασης, με σύγχυση, λήθαργο και κώμα. Ο θάνατος είναι σπάνιος από οξεία δηλητηρίαση και μπορεί να επέλθει από παράλυση του κέντρου της αναπνοής, όταν η συγκέντρωση του αλκοόλ ξεπεράσει τα 450 - 500mg %.

Επιδράσεις στο ήπαρ και στο πεπτικό σύστημα

Η γνωστότερη και σημαντικότερη βλαπτική επίδραση της χρόνιας, πέραν της συνήθους μέτριας κατανάλωσης αλκοόλ, είναι η κίρρωση του ήπατος. Οι χρόνιοι χρήστες αλκοόλης έχουν κατά μέσο όρο 7,5 φορές μεγαλύτερη πιθανότητα να εκδηλώσουν ηπατική κίρρωση από ότι οι μη χρήστες, ενώ ειδικά οι άνδρες που κάνουν υψηλή κατανάλωση έχουν μέχρι και 13 φορές μεγαλύτερη πιθανότητα. Η κίρρωση του ήπατος είναι το τελικό στάδιο μιας χρόνιας και συνήθως ασυμπτωματικής ηπατικής βλάβης, της καλούμενης αλκοολικής ηπατίτιδας.

Η ευαισθησία των ατόμων στην ανάπτυξη κίρρωσης ποικίλλει σημαντικά. Σε δόσεις 60 - 80 γραμμαρίων αλκοόλ την ημέρα, μετά 5 χρόνια, περίπου το 10 - 15% θα παρουσιάσει ηπατικό πρόβλημα. Η αύξηση της ποσότητας επιφέρει ταχύτερα την ηπατική βλάβη και σε μεγαλύτερο ποσοστό χρηστών. Επιπλέον, η χρήση αλκοόλ οδηγεί σε λιπώδη διήθηση του ήπατος και σε αύξηση της συχνότητας εμφάνισης πρωτοπαθούς καρκίνου του ήπατος. Στο πεπτικό σύστημα, η χρόνια υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ μπορεί να οδηγήσει σε χρόνια ή οξεία παγκρεατίτιδα, έλκος στομάχου και δωδεκαδακτύλου, χρόνια γαστρίτιδα, ατροφική γαστρίτιδα, δυσασπορόφηση βιταμινών, ασβεστίου, μαγνησίου κ.λ.π..

Επιδράσεις στο νευρικό σύστημα

Στο νευρικό σύστημα, η υπερβολική και παρατεταμένη κατανάλωση αλκοόλ προκαλεί ποικίλες βλάβες του εγκεφάλου και των περιφερικών νεύρων. Οι βλάβες αυτές μπορούν να οδηγήσουν σε σημαντικές αναπηρίες διαφόρων μορφών. Επιπλέον, μπορεί να εμφανισθούν επιληψία, περιφερική πολυνευροπάθεια και σύνδρομο Wernicke - Korsakoff. Ο σχετικός κίνδυνος για την επιληψία, ήδη από τη μεσαία κατανάλωση αλκοόλ, είναι μέχρι και 7,5 φορές μεγαλύτερος σε σύγκριση με αυτούς που δεν κάνουν χρήση αλκοόλ. Επίσης, η κατανάλωση αλκοόλ αυξάνει τη συχνότητα εκδήλωσης θανατηφόρων ή μη θανατηφόρων αγγειακών επεισοδίων του εγκεφάλου, με ένα σχετικό κίνδυνο που μπορεί να φτάσει στους άνδρες το 2,38, αλλά στις γυναίκες να προσεγγίζει το 8 (ο κίνδυνος δηλαδή είναι 8 φορές μεγαλύτερος).

Ισχαιμική καρδιοπάθεια και διαβήτης

Είναι διαπιστωμένο ότι η μικρή ως μέτρια κατανάλωση αλκοόλ έχει θετικό προστατευτικό αποτέλεσμα στην πιθανότητα εμφάνισης ισχαιμικής καρδιοπάθειας, καθώς και σακχαρώδη διαβήτη. Εντούτοις, το θετικό αποτέλεσμα αντιστρέφεται όταν η κατανάλωση ξεπεράσει κατά μέσο όρο τα 40 γραμμάρια αλκοόλης την ημέρα για τις γυναίκες και τα 60 για τους γραμμάρια για τους άνδρες. Στην υψηλότερη κατανάλωση οινοπνεύματος, παρατηρείται

αύξηση του σχετικού κινδύνου για ισχαιμική καρδιοπάθεια, η οποία στους άνδρες μπορεί να φτάσει μέχρι 65%. Παράλληλα, σε υψηλή κατανάλωση το αλκοόλ προκαλεί ταχυκαρδία, υπέρταση, καρδιακές αρρυθμίες και αλκοολική μυοκαρδιοπάθεια (WHO 2004).

Επιδράσεις στο αναπνευστικό σύστημα

Η χρόνια χρήση αλκοόλ στο αναπνευστικό σύστημα μπορεί να προκαλέσει κρίσεις άπνοιας κατά τον ύπνο, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια από χημικό ερεθισμό των πνευμόνων, πνευμονία και καρκίνο του λάρυγγα και των πνευμόνων.

Επιδράσεις κατά την κύηση

Κατά την κύηση, η συστηματική κατανάλωση αλκοόλ προκαλεί στο έμβρυο σοβαρές βλάβες. Μπορούν να προκληθούν αυτόματη αποβολή, χαμηλό βάρος γέννησης, συγγενείς ανωμαλίες, νευρολογικές αναπηρίες, διανοητική καθυστέρηση, ηπατικές βλάβες κ.λπ. Οι βλάβες είναι συχνότερες όταν η κατανάλωση του αλκοόλ γίνεται κατά το πρώτο τρίμηνο της κύησης, κατά το οποίο, ακόμη και μια μέτρια κατανάλωση αλκοόλ (1 - 2 ποτά την ημέρα) μπορεί να οδηγήσει σε εμβρυϊκές βλάβες.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ

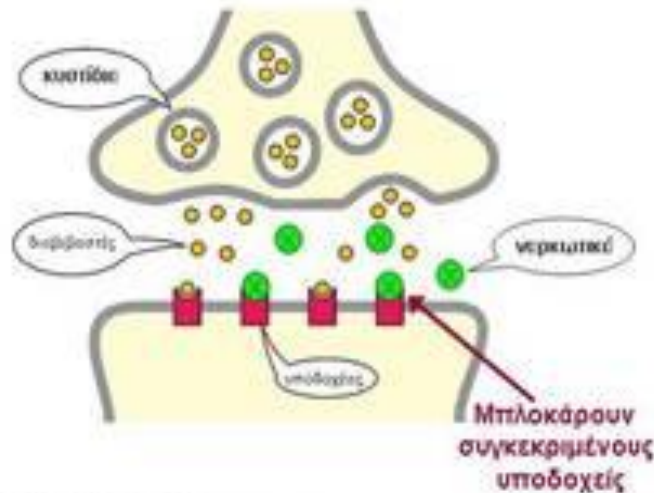
Ο όρος ναρκωτικό πιστεύεται ότι προτάθηκε από τον Γαληνό για να περιγράψει δραστικές ουσίες που μουδιάζουν ή νεκρώνουν, προκαλώντας απώλεια αισθήσεων ή παράλυση. Ο όρος νάρκωση χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τον Ιπποκράτη για τη διαδικασία ή την κατάσταση της έλλειψης αισθήσεων. Ο Γαληνός ανέφερε τη ρίζα μανδραγόρα, τους σπόρους του φυτού *altercus* και το χυμό παπαρούνας (όπιο) σαν βασικά παραδείγματα.

ΤΡΟΠΟΣ ΔΡΑΣΗΣ

Τα οπιοειδή δρουν μέσω ενδογενών οπιοειδών - ενδορφινών, εγκεφαλινών και δυνορφινών, τα οποία ρυθμίζουν την αντιδραστικότητα του κεντρικού νευρικού συστήματος. Η ηρωίνη και η μορφίνη δεσμεύονται από τους ίδιους υποδοχείς όπως αυτοί των ενδογενών οπιοειδών που οδηγούν σε μειωμένη διεγερσιμότητα των νευρώνων. Αυτοί οι υποδοχείς διαφέρουν στις φαρμακολογικές ιδιότητες, στην εντόπιση και στην ειδική αντίδραση σε διαφορετικά πεπτιδικά οπιοειδή. Οι ενδορφίνες συνδέονται με τους μ-υποδοχείς που ασκούν αναλγητική δράση, αναπνευστική ύφεση, δυσκοιλιότητα και ευφορία. Η εκδήλωση ευφορίας μπορεί να αυξηθεί με τη συμμετοχή των GABA-ανασταλτικών νευρώνων της κοιλιακής καλυπτήριας περιοχής επηρεάζοντας την απελευθέρωση της ντοπαμίνης. Η αυξημένη ποσότητα ντοπαμίνης στο σύστημα ανταμοιβής του εγκεφάλου, παρέχοντας αισθήματα ικανοποίησης και ευφορίας συνιστά πιθανώς τον υπεύθυνο μηχανισμό για τη λήψη των φαρμάκων και τον εθισμό. Οι εγκεφαλίνες δεσμεύονται από τους δ υποδοχείς με αναλγητική δράση. Οι δυνορφίνες, δρουν κυρίως μέσω των κ υποδοχέων, που διεγείρουν τη δυσφορία.

Τρόπος δράσης

- Οι παρενέργειες εντοπίζονται στο Κεντρικό Νευρικό Σύστημα
- Ειδικοί υποδοχείς στον εγκέφαλο για διαφορετικά ναρκωτικά οδηγούν σε διαφορετικές παρενέργειες

Δράση σε:

μ-υποδοχέα (ενδορφίνες)
⇒ αναλγησία ευφορία

κ-υποδοχέα (δυναρφίνες)
⇒ αναλγησία νάρκωση

δ-υποδοχέα (εγκεφαλίνες)
⇒ αναλγησία δυσφορία

Μακρινάκη Βικτωρία 2004
© Τμήμα Καρδιολογίας, ΓΝΑΓ, ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΔΕΛΤΑ 99
ΕΚΔΟΣΗ: 2004, ΥΠΕΡΑΙΜΑΤΟΛΟΓΙΑ, ΤΟΜΟΣ 10, ΣΕΛΙΔΕΣ 10-12

Κατάχρηση ναρκωτικών στον αθλητισμό

⇒ Τα αναλγητικά ναρκωτικά ενισχύουν την απόδοση αυξάνοντας την ανοχή στον πόνο

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Α) Η οξεία δηλητηρίαση απ' τα ναρκωτικά είναι μια απ' τις συνηθισμένες αιτίες θανάτου των τοξικομανών. Η ανάγκη που δημιουργούν πολλά απ' αυτά (κύρια τα οπιούχα, οι αμφεταμίνες, η κοκαΐνη, τα βαρβιτουρικά) για λήψη μεγαλύτερης δόσης, λόγω εθισμού, μπορεί να σταθεί μοιραία για τη ζωή του χρήστη. Επειδή σ' αυτές τις περιπτώσεις ο τοξικομανής έχει ανάγκη να αυξάνει συνεχώς τη δόση του, φτάνει κάποτε στην υπερδόση (overdose), που, ενώ είναι απαραίτητη για τις επιθυμητές εκδηλώσεις, εντούτοις είναι τοξική για τον οργανισμό. Έτσι μπορεί να προκύψει δηλητηρίαση, με ποικίλα συμπτώματα, που τελικά οδηγεί σε παράλυση της αναπνοής και της κυκλοφορίας και στο θάνατο.

Ο θάνατος από ηρωίνη είναι πολύ πιθανός και προέρχεται από πολλές αιτίες. Η πιο συνηθισμένη αιτία ίσως είναι η λήψη υπερβολικής δόσεως, και αυτό διότι ο τοξικομανής, στην έντονη διάθεση που έχει να πάρει μια)ση ηρωίνης, δεν ελέγχει ούτε το είδος που του δίνει ο λαθρέμπορος γιατί όπως είναι γνωστό η ηρωίνη νοθεύεται με κινίνη, στρυχνίνη κ.α.- ούτε μπορεί να ελέγξει την ποσότητα.

Κάθε προϊόν είναι διαφορετικής περιεκτικότητας σε ηρωίνη, με αποτέλεσμα η ποσότητα που λαμβάνεται να μην είναι ελεγχόμενη. Άλλωστε, με τη διάθεση που έχει ο τοξικομανής, το τελευταίο πράγμα που τον ενδιαφέρει είναι να ελέγξει τη δόση του. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να βρει το ναρκωτικό και να κάνει την ένεση.

Έτσι, το διαλύει τις περισσότερες φορές με νερό ή λεμόνι, σε μικρό κουταλάκι και με αυτοσχέδιο τρόπο, (ούτε καν σύριγγα) χρησιμοποιεί ορισμένες φορές μόνο μια βελόνα σκουριασμένη, και προσπαθεί να ενέσει στον εαυτό του το δηλητήριο. Έτσι, περιστατικά θανάτων από υπερβολική και μη ελεγχόμενη δόση είναι πολύ πιθανά και δεν εξαρτώνται μόνο από δικό του λάθος. Δεν μπορεί με τα μέσα που έχει να τα ελέγξει. Έτσι παθαίνει αυτό που ονομάζουμε "οβερντόουζ" και καταλήγει λέγοντας:

Β) Η τοξικομανία(η χρόνια δηλητηρίαση) αναπτύχθηκε στην αρχή.

Γ) Οι γενικές λοιμώξεις, όπως η ηπατίτιδα, ο τέτανος, οι πνευμονικές επιπλοκές, η σηψαιμία, η ενδοκαρδίτιδα κτλ., προκαλούνται από άγνοια ή αδυναμία τήρησης των συνθηκών ασηψίας, όταν γίνεται χρήση με ενέσεις.

Δ) Ο κίνδυνος από την πρόσμειξη των ναρκωτικών με άλλες ουσίες είναι μεγάλος. Πολλά δυσάρεστα συμπτώματα, ή και θάνατοι ακόμα, αποδίδονται στις διάφορες ουσίες (π.χ. κινίνη, στρυχνίνη κτλ.), με τις οποίες τα κυκλώματα διακίνησης νοθεύουν τα ναρκωτικά (και κυρίως την ηρωίνη) για ν' αυξήσουν τα κέρδη τους. Την ίδια νοθεία μπορεί να την κάνουν και χρήστες- μικροδιακινητές, για να εξασφαλίσουν τα απαραίτητα χρήματα για τη δόση τους.

Ε) Η λήψη ναρκωτικών στη διάρκεια της εγκυμοσύνης είναι ολέθρια για το παιδί Τα ναρκωτικά διαπερνούν τον πλακούντα. Αυτό σημαίνει ότι, αν μια γυναίκα ναρκομανής μείνει έγκυος, το έμβρυο θα δεχτεί την επίδραση του ναρκωτικού και θ' αναπτύξει σωματική εξάρτηση. Επομένως, σύντομα μετά τη γέννησή του, το βρέφος θα παρουσιάζει το φοβερό πόνο της εξάρτησης από το ναρκωτικό. Οι στατιστικές δείχνουν ότι στις αρχές της δεκαετίας του 1970, από τους 20.000-30.000 ηρωινομανείς από τη Φιλαδέλφεια (Η.Π.Α.) η 1 στους 5 ήταν γυναίκα, και ότι περισσότερες από 8 στις 10 βρίσκονταν στις αναπαραγωγικές ηλικίες. Πράγμα που σημαίνει ότι το 1973, για παράδειγμα, 1 νεογέννητο στα 14 απ' όσα είδαν τον κόσμο στο Γενικό Νοσοκομείο της Φιλαδέλφειας γεννήθηκε από μητέρα που ήταν τοξικομανής.

**26 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ**

Όχι
στα ναρκωτικά

ΠΗΓΕΣ

- www.google.gr/pictures
- www.wikipedia.org
- www.doping-prevention.sp.tum.de
- <http://www.bestrong.org.gr>
- <http://www.in2life.gr>
- <http://clubs.pathfinder.gr>

ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ ΣΤΕΛΛΑ